

Василь като че позна Петровый гласъ; отвори очи си, зърна въ него и, слѣдъ единъ минутъ мълченье, извика.

— Петре! ты ли си?

— Азь съмъ бать Василе.

Изведиъжъ Петръ и Василь ся намѣрихъ единъ другъ прегърнати.

— Що тя Господъ тукъ донесе Петре! Плачешкомъ изрече Василь.

— Затебъ, за тебѣ само бать Василе. Ето три дни става отъ какъ тя търся и едвамъ днесъ.....

Василь полегка легка ся издигна, зе Петра за ржкъ и го заведе на стърнъ. Тамъ Петръ му каза сичко що стана подрбно: що ся случи у тѣхъ и що го накара да търси него. Василь съ наведенъ главъ слушаше сичко съ вниманіе съза по съза течяхъ по негово-то лице и едва дочака да свърши Петръ. Той свърши. Мыщеніе за майчинъ му смъртъ, спасеніе сестрино, силно сега выхътъ въ негово-то сърдце; той отъ жалость, сыромахъ, не можа да ся стърпи, хвърли ся отгоръ Петра пригърна го и выгна да плаче като жена.

— Стига, стига б. Василе, недѣй плака братко не си късай сърдце-то че си болнавъ.

— Какъ, какъ Петре да не плачъ и да ся не